

med denne Skat som med alle andre Skatter, at der vil idelig blive Tale om Skatteneffættelse, men vanffelig om Skatteforhøielse, og vel skal jeg erkjende, hvad den ærede Finantsminister udtalte, at der naturligvis er en større Fristelse for Bryggerierne til at undrage sig Bessatningen, naar Skatten bliver høi, end naar den bliver lav, men jeg kan dog ikke finde, at Vanffeligheden for Kontrollen ved at føre Tilsyn med Bryggerierne afhænger af Skattens Størrelse. Det forekommer mig, at alle vi, som virkelig ønske en Skat paa bairersk Al, skulle vogte os for paa dette Trin af Sagens Behandling at fordybe os altsor meget i de Vanffeligheder, som den vil medføre. Det er min Overbevisning, at, naar blot Loven bliver vedtagen og stadfæstet, vil en stor Del af de Vanffeligheder, som nu synes at fremstille sig for os, vinde bort eller ialtsald blive betydelig mindre, end de nu tilsyneladende ere. Det, det kommer an paa ved Sagen, er at faae Loven vedtaget saa hurtig som muligt, thi det er min Overbevisning, at for hvert Aar, der gaar hen, vil det blive mere vanffeligt at gennemføre en saadan Lov. Det bairerske Al vinder større og større Udbredelse, og i samme Forhold som det vinder Udbredelse hos Befolkningen, vil der blive stærkere Opposition mod Skatten. Det er nu ikke alene i Byerne, men ogsaa paa Landet, og man kan sige i alle Samfundsklasser, saavel de fattige som de mere velhavende, at det bairerske Al nydes. De begynde med at drikke det for deres Sundheds Skyld, siden drikke de det for Tørst, og endelig kommer der en Tid, da de slet ikke kunne undvære det, hvor det er blevet til en Vane, ja paa mange Steder er det kommet dertil, at naar Manden vil have „en Baier“, saa skal Konen have en dito og Barnet en Taar med, og det nydes nu ikke længere efter Lægers Anvisning som et diætetisk Middel mod enkelte Sygdomme, men benyttes som almindeligt Husraad imod alle mulige Sygdomme, og i mange Tilfælde virker det langt værre og mere ødelæggende end den Sygdom, mod hvilken det var anvendt. Det var vel fuldkommen rigtigt, naar den ærede Ordfører sagde, at Skatten ikke vil faae nogen Indfyldelse paa Prisen paa Beværtningsstederne, men det turde dog vel nok være muligt, at den kunde faae nogen Indfyldelse navnlig for dem, der kjøbe Al i Antere eller paa Plaster. Hovedhensynet for mig er, at vi komme til at beskaffe det bairerske Al, og jeg vil da sige, at jeg i et Punkt er noget i Modfæetning til den høitærede Finantsminister i Hensende til denne Skat. Den høitærede Minister udtalte, at han ønskede Stat-

ten for derigjennem at faae større Indtægter for Statskassen, hvorimod jeg ønsker Stat paa bairersk Al for mulig derved at indskrænke Brugen eller reettere Misbrugen deraf, saa at jeg slet ikke vilde tage mig det nær, om Statskassen fik en noget mindre Indtægt end paaregnet. Som sagt, for mig er det det Nødvendigste, at vi komme til denne Bessatning saa snart som muligt, thi jeg tror slet ikke paa, at vi i nogen fjern Fremtid ville naae nogenfinde at faae det bairerske Al beskattet. Forbrugen voger saa stærkt, at naar der er gaet en halv Snes Aar, gad jeg nok se den Rigsdagssmand, der ønsker at blive gjenvalgt, vove at stemme for en saadan Bessatningslov. Man vilde maaste kunne faae Skat paa alt Andet, kun ikke paa Bairersk. Da den høitærede Minister ikke har udtalt sig saa aldeles bestemt imod mit Vædringsforslag, skal jeg ikke nu tage det tilbage, men dersom jeg skulde faae meget stærk Opfordring dertil, vil jeg for ikke i mindste Maade at standse Lovens Fremme tage det tilbage.

Fæsen: Da jeg faae denne fortræffelige Betænkning og Vædringsforslagene, studfede jeg ved det Fænomen, som jeg ikke kan huffe, at jeg har oplevet i ret mange Aar, at hele Udbalget var enigt, uden at der var stillet noget Minoritetsvotum, og dette i Forbindelse med, at Forslaget er stillet af Finantsministeren og tiltraadt af hele Udbalget, gjorde, at jeg nær havde tabt Modet til at udtale mig noget imod den Bessatning, hvorom her er Tale; men efterat jeg ved den høitærede Finantsministers Ytringer har erfaret, at denne Sammenfitning imellem Udbalget og Finantsministeren i Spørgsmaalet om, hvad der var det Rette, dog ikke har været særdeles stærk, vilde jeg dog ikke srafalde Ordet, men tillader mig at udtale nogle Betragtninger, som have gjort sig gjældende hos mig angaaende denne Sag. Det vil jo — og det siger jeg navnlig til den sidste ærede Taler — for mange af vore Medborgere, som ikke følge Rigsdagens Forhandlinger — og Antallet af dem voger desværre i en betænkkelig Grad — være meget vanffeligt at forstaa, at man under den nuværende finantsielle Situation vil paalægge en ny Skat. Det er jo saa langt fra, at der synes at være Trang til en ny Skat, at man tværtimod har Vanffelighed ved at finde en nyttig Anvendelse for de ved de tidligere Skatter opsparerede Beløb. Imidlertid ere jo vi, som arbeide herinde, bekjendte med, hvad Diemedet er med den Skat, der foreslaas, og vi ere altsaa ikke af dem, der kunde finde Sagen besynderlig. Diemedet er jo dels at